

+++++

Radio 4, MdR, NOS Jazzgeschiedenis 411. Na Duke Ellington's glansperiode in muzikaal opzicht, 1940-43, en de grote populariteit, 1944-46, was er en qua muziek en qua bezetting van zijn orkest een periode van ups en downs die tot 1955 zou duren. Vandaar een zeer selecte keus voor de periode 1948-1953 waar ik mee bezig ben.

22 december 1949 maakte een wat kleinere formatie uit de grote band opnamen voor Columbia in NYC. Ellington stond onder contract bij Columbia, exclusieve overeenkomsten waren toen nog gebruikelijk. Dit is zijn "B-sharp Boston".

plaat 1

Duke Ellington a/h Orchestra: B-sharp Boston (Duke Ellington)
G 4 (46) - 2:54 - CBS 86607

"B-sharp Boston", 22 december 1949 in NYC voor Columbia met Ray Nance-cornet, Tyree Glenn-trombone, Johnny Hodges-alt, Jimmy Hamilton-tenor, en Harry Carney-baritonsaxofoon, Duke Ellington-piano, Wendell Marshall-bas, Sonny Greer-drums.

Ellington's in 1919 geboren zoon Mercer had in die tijd een platenmaatschappij, daar komen de twee volgende opnamen vandaan.

Ex-Ellington-bassist Oscar Pettiford had zijn arm gebroken maar kon in 't gips wel cello spelen en probeerde dat als eerste jazz-musicus. 'Oscar Pettiford, his cello and Quartet', NYC voor Mercer Records op 13 september 1950: "Oscalyпсо".

plaat 2

Oscar Pettiford, his cello and Quartet: Oscalyпсо (Oscar Pettiford)
2/5 - 2:41 - Riverside RM 475

"Oscalyпсо" van bassist Oscar Pettiford, gehandicapped op cello gespeeld met Duke Ellington-piano, Lloyd Trotman-bas en ex-Count Basie-drummer Jo Jones. NYC 13 september 1950 voor Mercer Records, Mercer Ellington's platenmerk dat een zeer kortstondig leven beschoren was, te horen aan opname- en materiaal-kwaliteit waarom.

Ergens in november 1950 -de administratie was ook niet OK- deden Duke Ellington en zijn rechterhand, zeg maar alter ego Billy Strayhorn, piano-duetten voor Mercer Records, met Joe Shulman op bas. Ze improviseerden een blues: "In a blue summer garden", in de 'Newport Jazz Festival Suite', juli 1956 werd die het deel "Blues to be there". Dit zijn in '50, laat ik eens insiders-bijnamen geven, Dumpy en Swea' Pea.

Billy
Strayhorn -
zijn naam en
celesta

zelfde Billy Strayhorn Trio: In a blue summer garden (Duke Ellington, Billy Strayhorn) 2/1 - 4:02 - idem

November 1950: "In a blue summer garden" dat juli 1956 "Blues to be there" werd. Duke Ellington en Billy Strayhorn-piano met Joe Shulman op bas voor Mercer Records in NYC, als het Billy Strayhorn Trio. Na Al Sears en Ben Webster hadden Jimmy Forrest en Charlie Rouse tenorsaxofoon gespeeld bij Ellington, ~~ook~~ ook kort Alva Beau McCain, in oktober 1950 kwam ^{er} een echte stilist, Paul Gonsalves, uit de Count Basie Band, die ^{in '50} ~~zijn leven lang~~ bij Ellington bleef spelen. Toen ontstond wat vrijwel algemeen beschouwd wordt als de mooiste saxofoongroep in jazz. Twintig jaar, tot de dood van Johnny Hodges zou die bij elkaar blijven, hoewel na vijf maanden diezelfde Hodges even wegging om met een eigen orkestje te werken. Tot slot nu een groot solostuk voor klarinettist Jimmy Hamilton dat 18 december 1950 door Columbia in NYC werd vastgelegd voor de toen nog nieuwe langspeelplaat. Het orkest: Cat Anderson, Shorty Baker, Nelson Williams, Fats Ford die eigenlijk Andres Meringuito heet, ^{en} Ray Nance-trompet. Lawrence Brown, Tyree Glenn, Quentin Jackson-trombone. Johnny Hodges en Russell Procope-alt, Jimmy Hamilton en Paul Gonsalves-tenor, Harry Carney-baritonsaxofoon. Duke Ellington schreef het werk, ^{op} maar Billy Strayhorn speelde piano, Wendell Marshall ^{op} bas, Sonny Greer-drums. "The tattooed bride".

plaat 3 Duke Ellington a/h Orchestra: The tattooed bride (Duke Ellington) 2/1 - 11:40 - Columbia 33 SX 1022

"The tattooed bride", compositie van Duke Ellington voor klarinet-tist Jimmy Hamilton, zes en een half ^{doar} na "Air conditioned jungle", zijn eerste feature bij de band. De componist dirigeerde, Billy Strayhorn speelde piano. Op 18 december 1950 voor Columbia in NYC, een van de vier stukken voor de toen gloednieuwe LP van Columbia, de andere waren nieuwe bewerkingen van "Mood indigo", "Sophisticated lady" en "Solitude", uitgebracht als de 'Masterpieces'. Volgende keer o.a. "A tone parallel to Harlem", dit was NOS Jazz-geschiedenis 411, MdR.

0 0 0 0 0

Oru. 29.03.88

25.50

NA 88866